

[Koefoed.]

benyttet en hel Del Midler til Indførelse af Vildt, og Jagtforeningerne derovre ønsker gennem Bestemmelserne i Loven at kunne faa Vildtet fredet noget længere, end Tilfældet er. For Harens Vedkommende gik alle Jægerne til at begynde med frivilligt ind paa, at den skulde være fredet til 1. November. Derimod har vi i de senere Aar i Henhold til Bestemmelser i Jagtloven ansøgt Landbrugsministeriet om Tilladelse til at faa Fredningstiden forlænget til 20. Oktober, hvad vi har faaet Tilladelse til. Vi ser derfor med Glæde, at den Bestemmelse, hvorefter Landbrugsministeriet har Bemyndigelse til at udvide Fredningstiden, opretholdes i det nu foreliggende Lovforslag, og vi haaber, ligesom tidligere, paa Velvillie fra Ministeriets Side i den Henseende.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa de forskellige Fredningstider, der er jo kommet forskellige Ønsker i saa Henseende til Orde, og de vil muligvis ogsaa komme til Orde ved Henvendelser til Udvalget. Jeg vil blot gerne, med det samme jeg har Ordet, udover, hvad vi, som sagt, særlig ønsker for vort Vedkommende, nævne Skovduerne. Jeg tror, at Fredningstiden for disse er noget kort, idet det viser sig, at naar Skovduerne skydes først i August, er der ofte Yngel, som ligger og omkommer i Rederne. Men det er jo den Slags Ting, som kan drøftes i det eventuelle Udvalg, der faar med Sagen at gøre.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg vil gerne takke for den Velvillie, der er udtalt overfor Lovforslaget fra forskellige Sider her i Salen. Denne Velvillie, der er kommet til Udtryk, vil jeg forstaa saaledes, at der maaske vil være Mulighed for at opnaa et nogenlunde tilfredsstillende Resultat under det fortsatte Arbejde for en ny Jagtlov.

Det vilde vist ikke være urimeligt, om jeg undlader at komme ind paa at besvare alle de mange Forespørgsler, der er rettet til mig, og alle de mange forskellige Henvendelser om Udvidelser eller Indskrænkninger af Fredningstider og meget andet, for det vilde jo være umuligt i min Tale nu at besvare alle disse Spørgsmaal, og jeg mener ogsaa, det er langt rigtigere at foretage en saadan indgaaende Drøftelse af Lovforslaget i det Udvalg, jeg forstaaer der skal nedsettes; det

vil være meget mere frugtbringende at behandle disse Spørgsmaal dér.

Jeg har tænkt mig kun at gøre Bemærkninger om de principielle Spørgsmaal, som Debatten jo ogsaa i nogen Grad har drejet sig om. Det er særlig tre Spørgsmaal, for det første Spørgsmaalet om, hvorvidt Jagtretten skal følge Brugsretten, for det andet Spørgsmaalet om Jagtkortets Afskaffelse og for det tredje Bestemmelsen om de 50 Meters Afstand fra Strandgrund m. m.

Angaaende det første Spørgsmaal har jeg den Opfattelse, at de Landboere, som har Ulemperne ved Vildtet, ogsaa maa have Fordelene, det synes jeg, man maa kunne blive enig om. Jeg kan godt se, der er Mulighed for at løse dette Spørgsmaal ad to Veje. Den nuværende Lov har søgt at løse det paa den Maade, at man forener Jagtretten med Ejendomsretten, og saa søger man at sikre Brugerne mod at lide for stor Overlast gennem Vildtet, ved at Ulemperne overføres paa dem, der har Jagtretten. Det, som tilstræbes ved Lovforslaget, er, da det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at gennemføre den nævnte Sikring for Brugerne, at give Fordelene ved Vildtet til dem, der har Ulemperne ved det. Vi for vort Vedkommende mener nemlig, at den Vej, der hidtil har været anvist, ikke har ført til Maalet, idet man *ikke* har kunnet fritage Brugerne for Ulemperne, ikke ved de gennemførte Bestemmelser fuldt har sikret Brugerne. Derfor foreslaar vi at gaa den anden Vej, og jeg kan ikke se, at dette Princip i sig selv er urigtigt, naar man ikke paa anden Maade kan opnaa en fuldkommen Sikring for Brugerne. Jeg har nu hørt, at Partiet Venstre for at sikre Brugerne mod Ulemperne vil være villigt til at paabyde Opførelse af Vildthejn, men saa synes jeg, at en Ejer, ogsaa naar det foreliggende Lovforslag gennemføres, paa denne Maade kan sikre sig mod, at de omkringboende skyder hans Vildt.

Angaaende det andet Principspørgsmaal, Jagtkortene, synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Ulrich til at begynde med i faa Ord — denne gyldne Regel overholdt han ikke senere — sagde det, det kommer an paa, idet han for det første sagde, og det er jeg enig med ham i, at man maa søge at fremme Vildtbestanden eller i hvert Fald sikre, at den ikke udryddes, og end-